

Εσπερινό κήρυγμα στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Με ιδιαίτερη προσοχή προς την πνευματική καλλιέργεια του λαού του Θεού συνεχίστηκε και αυτή την Κυριακή ο κύκλος των εσπερινών κηρυγμάτων της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων με γενικό θέμα «Διδαχή στην προς Ρωμαίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου».

Το τρίτο κατά σειρά εσπερινό κήρυγμα πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Κυριακής 16 Νοεμβρίου 2025 στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας. Την ομιλία εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Αμφιλόχιος Παπανδρέου, Πρωτοσύγκελος της Ιεράς Μητροπόλεως, καθώς ο

Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος, βρισκόμενος στο Άγιον Όρος και στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος από το Σάββατο το πρωί για την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του συντοπίτη μας διακόνου Θεοδοσίου, Αδελφού της Ιεράς Μονής, θα επέστρεφε αργά το βράδυ της Κυριακής στην πόλη της Καρδίτσας.

Ο Πανοσιολογιώτατος, προχωρώντας στην ερμηνεία του δέκατου έκτου στίχου του πρώτου κεφαλαίου της προς Ρωμαίους επιστολής, επισήμανε ότι ο Απόστολος Παύλος διακηρύττει με παρρησία πως «Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλλήνι».

Παρά το γεγονός ότι ο Παύλος υπήρξε άλλοτε διώκτης του Χριστιανισμού, θεωρεί τιμητικό να διακονεί το Ευαγγέλιο του Χριστού, ακόμη και αν η κοινωνική θέση των Ρωμαίων αριστοκρατών καθιστούσε αμφισβητήσιμη την αναγνώριση αυτής της διακονίας. Ο ίδιος δηλώνει ότι δεν τρέπεται, δηλαδή δεν ντρέπεται, για τον Χριστό και το Ευαγγέλιο, και θεωρεί χαρά και τιμή τη μετάδοση του Λόγου του Θεού στους ανθρώπους.

Το Ευαγγέλιο αποκαλύπτει τη δικαιοσύνη του Θεού, η οποία δικαιώνει τον

άνθρωπο μέσω της ολοκληρωτικής πίστης. Η λέξη «δικαιοσύνη» στην Αγία Γραφή φέρει τρεις σημασίες: την απονομή του δικαίου στις σχέσεις των ανθρώπων, την ενάρετη ζωή και τη δικαίωση, δηλαδή την άφεση των αμαρτιών και τη σωτηρία. Ο άνθρωπος δικαιούται όχι εκ φύσεως αλλά χάρη του Θεού, και η πίστη αποτελεί τον δρόμο της δικαίωσης. Παράλληλα, αποκαλύπτεται η οργή του Θεού «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων», η οποία ενεργοποιείται απέναντι σε κάθε ασέβεια και αδικία, γιατί, αν και ο Θεός είναι δίκαιος, αγαθός και φιλόανθρωπος, δεν μπορεί να αφήσει την αμαρτία ατιμώρητη. Υπάρχει στοργή για όσους μετανοούν, αλλά οργή για όσους επιμένουν στην πλάνη και την ανηθικότητα.

Η αποστασία του ανθρώπου από τον Θεό είναι αναπολόγητη. Κανείς δεν δικαιολογείται για την άρνηση της πίστης, γιατί η ύπαρξη του Θεού και τα αόρατα χαρακτηριστικά Του φαίνονται σε όλους μέσω της Δημιουργίας. Όπως αναφέρει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, όσοι γνώρισαν τον Θεό μέσω της Δημιουργίας αλλά Τον απέρριψαν, «Λαφώνται τὴν πέραν τοῦ Θεοῦ γνώσιν καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ, εἴτα ἢ φρόνησις αὐτῶν ἐσκοτίσθη, καὶ τὸ γένος αὐτῶν ἐπορεύθη ἐπὶ ἀνοησίαν». Οι άνθρωποι αυτοί, γνωρίζοντας τον Θεό, στρέφονται στα είδωλα, δίνουν σχήμα σε Αυτόν που είναι ασώματος, και καταλήγουν σε πλάνη και ηθική παρακμή.

Η εγκατάλειψη του Θεού οδηγεί σε αφύσικες πράξεις και παραβίαση των φυσικών νόμων. Ο άνθρωπος γίνεται χειρότερος από τα ζώα, όπως μας εξηγεί ο Άγιος Ιωάννης, και οδηγείται σε ποικίλα πάθη, όπως αδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, φθόνος, φόβος, έρις, δόλος, κακοήθεια, ψιθυρισμός, κατάλαλοι, θεοστυγία, ύβρις, υπερηφάνεια, αλαζονεία, εφευρέτες κακών, απειθαρχία, ασυνέπεια, αστόργια και ανελεημοσύνη. Ο Παύλος υπογραμμίζει ειδικά τις αφύσικες σεξουαλικές σχέσεις, όπου «αἱ γυναῖκες ἀντάλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν μετὰ τῆς παρὰ φύσιν» και οι άνδρες «ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς γυναικὸς ἐξεκαύθησαν ἐν τῷ ἑαυτῶν ἐπιθυμίᾳ ἀλλήλων».

Η συνέπεια αυτής της αποστασίας είναι η παράδοση του ανθρώπου σε «ἀδόκιμον νοῦν», ώστε να πράττει το κακό χωρίς αναστολές, με αποτέλεσμα οι πράξεις του να υπερβαίνουν ακόμη και τα όρια των φυσικών όντων. Η ανθρώπινη πλάνη και διαστροφή γίνεται ολοκληρωτική και πολλαπλή, και όσοι δεν γνωρίζουν τον Θεό ή Τον παραμελούν πέφτουν σε αφύσικες πράξεις, ενώ τα πάθη που γεννώνται από αυτή την κατάσταση είναι άπειρα και ποικίλα.

Τέλος, ο Απόστολος επισημαίνει ότι όσοι όχι μόνο διαπράττουν το κακό αλλά και επιδοκιμάζουν ή ανέχονται την ανομία, γίνονται συνένοχοι. Η ευθύνη όλων είναι μεγάλη, καθώς η απομάκρυνση από τον Θεό και η ανοχή του κακού επισύρουν την οργή Του και οδηγούν σε πνευματικό θάνατο, χωρισμό από τον Δημιουργό.

Η ομιλία του π. Αμφιλοχίου μας υπενθυμίζει ότι η πίστη, η ταπείνωση και η προσήλωση στον Θεό είναι η μόνη ασπίδα απέναντι στην πνευματική πλάνη και την ηθική παρακμή, και ότι η σωτηρία του ανθρώπου περνά μέσα από την αναγνώριση της αλήθειας του Ευαγγελίου και την εφαρμογή του στη ζωή μας.

